

FOTO: SERVEI D'AUDIOVISUALS DE LA UV

IN MEMORIAM SEGIMON SERRALLONGA

El passat 10 d'abril moria, als 72 anys, el poeta i traductor Segimon Serrallonga. Tant ell com el seu amic Antoni Pous es declaraven hereus del mestratge de Carles Riba, sobretot en aquelles paraules d'or que aquest darrer va adreçar a Pous i que havien de servir de prefaci per a l'antologia *Estudiants de Vic 1951*: “Perquè mestre és aquell que ens allibera, tornant-nos a la realitat de nosaltres mateixos i de les coses.”

Cal recordar que el número 1 (abril de 1999) de la *Revista d'Igualada*, segona època inaugurava la seva secció literària (“Jocs de paraules”) amb dues poesies inèdites de Serrallonga.

Deu ser veritat, com afirmà Eliot, que l'abril és el mes més cruel. Orfes de mestre i esclaus, encara, volem homenatjar Segimon Serrallonga publicant les darreres paraules que escriví i llegí en vida en ocasió de l'Encontre d'Escriptors dels Premis Octubre.

Tal com ho deixà traduït meravellosament en el seu llibre pòstum (*Versions de poesia antiga*), també nosaltres creiem que “Hi ha mirra als cabells negres de la Veritat.”

[MANIFEST ALS JOVES ESCRIPTORS]

SEGIMON SERRALLONGA

*[Llegit al paranímf de la Universitat de València
el dia 27 d'octubre de 2001]*

Literatura personal: Educació sentimental amb Verdguer, Maragall, Joan Alcover, Costa, Carner, Ruyra, i llibres d'escola salvats de la foguera el 1939, com el Goethe de la Generalitat de Catalunya de 1932. Educació humana per contacte vital amb Triadú, Riba, Manent, Foix. Educació per amistat amb els companys de seminari Riubrogent, Pous, Junyent, Esteve, Cotrina i Grau, i els amics de la universitat Molas, Comas, A. Manent. Educació amorosa amb la primera i les altres. Educació natural amb la Natura.

Història literària més recent. La Renaixença en estat de marciment. El modernisme o el retorn a Europa. El noucentisme o la normalització de la llengua. L'avantguardisme o l'extrem és sempre un excitant. El realisme social o els soldats de plom amb ploma de tremp divers i sovint de passa-que-t'he-vist. La fragmentació en tendències o la possibilitat d'escriure com sempre havies volgut escriure —la llibertat, en la pobresa econòmica per extorsió de l'Estat reconseguit per la Dreta impiadosa, arrogant i falsa. Tots els poetes bons són tan difícils com Lluïll, March, Verdguer, Maragall, Riba, Foix o Gimferrer, per dir uns quants noms dels molts que existeixen arreu del domini lingüístic català, tant si escriuen la poesia en prosa com en vers, cosa que m'és completament igual. En comptes de llegir poesia de rat-

lles curtes, en llegeixo de ratlles llargues sovint, Ruyra, Rodoreda, Pla. El que em fa neguit és la mala prosa trossejada en ratlletes. Les literatures estrangeres antigues i modernes són literatures sempre modernes i sempre catalanes. És a dir: m'és impossible de llegir en grec o en accadi, en anglès o alemany, si no ho passo pel cervell, el meu, que és l'únic que tinc.

Política. La guerra d'Espanya o la victòria nacional contra les nacions. La dictadura o la incultura instal·lada al poder. La clandestinitat o la vida intensa. L'Assemblea de Catalunya o la joia de ser més d'un. El Congrés de Cultura Catalana o ja hi tornem a ser tots. La democràcia o la llibertat imposada al *demos* per una oligarquia intemperant. L'escriptura dels dèbils i l'escriptura dels forts o la inversió tèrmica.

Al jovent: Qui no milita per una causa que abraci l'interès personal més fondo amb l'interès general més ampli no és digne d'escriure una sola ratlla: no valdrà la pena, i ens farà perdre el temps, que podríem despendre en una terrassa de cafè bevent, xerrant o xiulant, i que ell, pensant que fa qui sap què, ens pren per fruir (i patir) la vanitat del no-res. Per al segle XXI: Viviu i després, si us vaga, escriviu bé, del que sabeu en la mesura que ho sabeu i del que no sabeu en la mesura que no ho sabeu, perquè és només dins aquestes coordenades que és veritat que l'home és la mesura de totes les coses.